

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Pavla Molka a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobce: **T. H. N.**, zastoupen Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo zahraničních věcí**, se sídlem Loretánské nám. 5, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 9. 2016, č. j. 8 A 95/2016 - 34,

t a k t o :

Věc **se postupuje** k rozhodnutí rozšířenému senátu.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Dne 17. 2. 2016 žalobce podal na vrátnici Velvyslanectví České republiky v Hanoji (dále „Velvyslanectví“) žádost o zaměstnaneckou kartu podle § 42g zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále „zákon o pobytu cizinců“), ke které připojil žádost o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti na základě registrace v systému Visapoint a v úředních hodinách k tomu vymezených. Tuto žádost odůvodnil tím, že registrace v systému Visapoint trvá několik měsíců až roků a z důvodu velmi omezeného uvolňování termínů závisí na náhodě.

[2] Usnesením ze dne 17. 3. 2016, č. j. 467/2016-HANOI, Velvyslanectví řízení o žádosti žalobce o zaměstnaneckou kartu, spojené s žádostí o upuštění od povinnosti jejího osobního podání, zastavilo pro zjevnou bezpředmětnost podle § 66 odst. 1 písm. g) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. V odůvodnění uvedlo, že neúspěšné pokusy o sjednání termínu podání žádosti prostřednictvím systému Visapoint nejsou samy o sobě důvodem pro vyhovění žádosti o upuštění od osobní přítomnosti. Proto se rozhodlo žádosti nevyhovět a trvat na osobní přítomnosti žalobce jakožto žadatele.

[3] Rozhodnutím ze dne 26. 4. 2016, č. j. 303145/2016-KKM, zamítl ministr zahraničních věcí rozklad žalobce. S odkazem na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2011, č. j. 9 Aps 6/2010 - 106, č. 2387/2011 Sb. NSS, a ze dne 3. 12. 2014, č. j. 6 Azs 242/2014 - 41, konstatoval, že Velvyslanectví postupovalo správně. Také podle ministra neúspěšné pokusy o registraci v systému Visapoint nebyly samy o sobě důvodem pro vyhovění žádosti o upuštění od povinnosti osobního podání.

[4] Žalobce napadl rozhodnutí ministra žalobou podle § 65 a násl. s. ř. s. V ní mimo jiné namítl nicotnost rozhodnutí Velvyslanectví o zastavení řízení, neboť podle něj bylo na základě

§ 165 písm. j) zákona o pobytu cizinců věcně příslušné k rozhodnutí o vydání povolení k dlouhodobému pobytu Ministerstvo vnitra, nikoliv zastupitelský úřad či žalovaný.

[5] Rozsudkem ze dne 16. 9. 2016, č. j. 8 A 95/2016 - 34, vyslovil Městský soud v Praze nicotnost rozhodnutí Velvyslanectví i ministra zahraničních věcí. Přisvědčil totiž námitce žalobce, že rozhodnutí vydal správní orgán, který nebyl k vydání rozhodnutí věcně příslušný. Podle § 165 písm. j) zákona o pobytu cizinců rozhodovalo Ministerstvo vnitra o vydání povolení k dlouhodobému pobytu, kterým byla i zaměstnanecká karta udělovaná podle § 42g zákona o pobytu cizinců. Z toho městský soud dovodil, že Ministerstvo vnitra bylo orgánem oprávněným k rozhodování ve věcech dlouhodobého pobytu, tedy jak o vydání povolení k dlouhodobému pobytu, tak i o zastavení řízení o žádosti o tento druh pobytového oprávnění. Působnost žalovaného byla upravena v § 166 zákona o pobytu cizinců, z něhož vyplývalo, že je oprávněn rozhodovat o udělování víz, nikoli však o povolení k dlouhodobému pobytu. V posuzované věci přitom Velvyslanectví zastavilo řízení o žádosti o zaměstnaneckou kartu, nerozhodovalo tedy pouze o žádosti o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti na základě registrace v systému Visapoint. Podle městského soudu tak obě rozhodnutí vydaly věcně absolutně nepřislušné správní orgány.

II.

[6] Rozsudek městského soudu napadl žalovaný (dále „stěžovatel“) kasační stížností z důvodu nesprávného posouzení otázky věcné příslušnosti k vydání rozhodnutí o zastavení řízení o žádosti o zaměstnaneckou kartu. Podle něj totiž městský soud rozhodl v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, jmenovitě s rozsudky ze dne 31. 5. 2011, č. j. 9 Aps 6/2010 - 106, ze dne 3. 12. 2014, č. j. 6 Azs 242/2014 - 41, a ze dne 11. 8. 2015, č. j. 6 Azs 77/2015 - 36. Podle stěžovatele z § 42a odst. 4 a § 165 písm. j) zákona o pobytu cizinců vyplývalo, že Ministerstvo vnitra bylo příslušné k rozhodování ve věci samé. Dané řízení mělo přitom několik fází, přičemž pro první z nich (fáze podání žádosti) byl příslušný žalovaný, potažmo zastupitelský úřad. Zastupitelské úřady přitom nejsou jen jakýmsi poskytovateli poštovních služeb, které by bez dalšího všechny žádosti automaticky přeposílaly Ministerstvu vnitra k rozhodnutí ve věci samé, ale byla jim svěřena pravomoc posuzovat věrohodnost žadatele, respektive okolnosti podání žádosti v rámci povinnosti osobního podání žádosti, včetně pravomoci rozhodovat v odůvodněných případech o upuštění od povinnosti osobní přítomnosti podle § 169 odst. 14 zákona o pobytu cizinců. Pokud zastupitelský úřad důvody pro upuštění od této povinnosti neuznal, stala se tím žádost o povolení k dlouhodobému pobytu bezpředmětnou, takže nezbylo než řízení o ní zastavit, jak vyplývalo i z citované judikatury Nejvyššího správního soudu. Příslušným k zastavení řízení byl podle stěžovatele ten orgán, před kterým bylo vedeno řízení v okamžiku, kdy se stala žádost bezpředmětnou. Opačný výklad by vedl k absurdnímu důsledku, kdy by zastupitelský úřad byl nucen zaslat žádost Ministerstvu vnitra, třebaže by bylo zřejmé, že žádost byla bezpředmětná. Takový postup by byl v rozporu s principem ekonomie správního řízení. Městský soud v dané věci zjevně zaměnil pravomoc (příslušnost) k rozhodování ve věci samé s pravomocí (příslušností) činit procesní úkony v jednotlivých fázích řízení. Stěžovatel z uvedených důvodů navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Stěžovatel zároveň požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[7] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti označil napadený rozsudek za správný, byť se zdánlivě odklonil od dosavadní judikatury. Ve stěžovatelem citované judikatuře však byla otázka příslušnosti k rozhodnutí o zastavení řízení řešena pouze okrajově, zatímco v předmětné věci byla podstatou sporu řešeného městským soudem. Podle žalobce bylo v kompetenci

pokračování

zastupitelského úřadu rozhodnout toliko o žádosti o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti podle § 169 odst. 14 zákona o pobytu cizinců. Z tohoto ustanovení však nelze dovozovat kompetenci rozhodnout o žádosti o pobyt jako takové, tedy i rozhodnout o zastavení řízení o ní, neboť § 165 písm. j) stanoví výlučnou věcnou působnost Ministerstva vnitra k tomuto rozhodování. V praxi tedy měl zastupitelský úřad rozhodnout pouze o žádosti o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti a žádost o pobyt v každém případě postoupit Ministerstvu vnitra, které bylo jediné věcně příslušné posoudit, zda byl dán důvod pro zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. b) či g) správního řádu. Žalobce závěrem zdůraznil, že nežádal o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti o zaměstnaneckou kartu jako takové, ale o upuštění od povinnosti osobního podání této žádosti na základě registrace v systému Visapoint, který mu bránil v osobním podání žádosti. Z uvedených důvodů navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

[8] Usnesením ze dne 29. 11. 2016, č. j. 7 Azs 227/2016 - 23, Nejvyšší správní soud nepřiznal odkladný účinek kasační stížnosti.

III.

[9] Pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti je zásadní zodpovězení otázky, který správní orgán je příslušný k vydání rozhodnutí o zastavení řízení o žádosti cizince o zaměstnaneckou kartu pro bezpředmětnost. Zatímco městský soud z § 165 písm. j) zákona o pobytu cizinců dovodil, že tímto orgánem je Ministerstvo vnitra, stěžovatel má za to, že zastupitelský úřad byl příslušný k zastavení řízení pro jeho bezpředmětnost, což opírá o rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2011, č. j. 9 Aps 6/2010 - 106, č. 2387/2011 Sb. NSS, ze dne 3. 12. 2014, č. j. 6 Azs 242/2014 - 41, a ze dne 11. 8. 2015, č. j. 6 Azs 77/2015 - 36.

[10] Sedmý senát Nejvyššího správního soudu při předběžném posouzení této otázky zjistil, že na ni v judikatuře Nejvyššího správního soudu existují rozdílné odpovědi.

[11] V rozsudku ze dne 31. 5. 2011, č. j. 9 Aps 6/2010 - 106, se Nejvyšší správní soud vyjadřoval k situaci, kdy cizinec podal na zastupitelský úřad prostřednictvím poštovní služby žádost o udělení víza k pobytu nad 90 dnů, ke které připojil žádost o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti o vízum. Podle devátého senátu v daném případě došlo k zahájení řízení o udělení víza, neboť vycházel z toho, že „pro to, aby jakákoliv jiná forma podání žádosti o udělení víza než podání osobní, měla předpokládané procesní účinky a zahájila řízení o této žádosti, je nutno žádost o vízum současně spojit s jednoznačným požadavkem na upuštění od jejího osobního podání. Řízení o žádosti o udělení víza je tak zahájeno dnem, kdy taková žádost dojde zastupitelskému úřadu“. Následný postup se pak podle devátého senátu odvíjí od toho, zda zastupitelský úřad žádosti o upuštění od povinnosti osobního podání vyhoví, či nikoliv: „Pokud od osobního podání žádosti o vízum zastupitelský úřad skutečně upustí, postoupí tím tuto žádost de facto i de iure do další fáze vízového procesu, a sice do fáze jejího věcného projednání, a to za předpokladu splnění ostatních zákonem stanovených požadavků; toto projednání pak může skončit rozhodnutím o neudělení víza či naopak udělením víza. Pokud ovšem zastupitelský úřad od osobního podání žádosti neupustí, vydá rozhodnutí o zastavení řízení ve věci žádosti o udělení víza, neboť v řízení nebylo možné pokračovat, protože žadatelem přednesená žádost nebyla shledána jako opodstatněná a její další projednávání by bylo bezpředmětné“. Zároveň však devátý senát konstatoval, že je to „policie, která rozhoduje o udělení víza pobytu nad 90 dnů“, což koresponduje s § 30 odst. 1, § 164 odst. 1 písm. f) a § 170 odst. 6 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 31. 12. 2010.

[12] Otázkou, jak postupovat v situaci, kdy zastupitelský úřad nevyhoví žádosti o upuštění od povinnosti osobního podání, ve vztahu k samotné žádosti – tentokráte o povolení

k dlouhodobému pobytu – se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 3. 12. 2014, č. j. 6 Azs 242/2014 - 41. V něm šestý senát vyjádřil pochyby nad řešením aprobovaným devátým senátem, tedy nad zastavením řízení pro jeho bezpředmětnost. Toto řešení podle něj „není nesporné, nejbodnější, resp. jediné možné“ (bod 21), přičemž za vhodnější procesní reakci označil odložení žádosti jakožto nezpůsobilé vůbec řízení zahájit (bod 25). Šestý senát však nakonec dospěl k závěru, že je nutno „vyjít z toho, že dřívější rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Aps 6/2010 - 106, pojednávající o obdobné právní otázce, nadto publikovaný ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, se přiklonil k variantě zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu. Nejvyšší správní soud tak tehdy implicitně dovodil i pravomoc zastupitelského úřadu k vydání takového usnesení, byť zákon o pobytu cizinců výslovně tuto pravomoc zastupitelskému úřadu (na rozdíl např. od citovaného § 169 odst. 13) nesvěřuje, resp. stanoví, že ve věcech povolení k dlouhodobému pobytu rozhoduje Ministerstvo vnitra [§ 165 písm. j)]. S vědomím, že obecně k dosažení sledovaného cíle nemusí vést toliko jedna jediná procesní cesta a že významnou hodnotou, resp. principem dobré správy, promítajícím se též do správněsoudního přezkumu, je zásada předvídatelnosti, jež velí setrvat na již „vyjudikovaných“ řešeních, jimž se veřejná správa i její adresáti přizpůsobili, šestý senát Nejvyššího správního soudu v nyní projednávaném případě neshledal dostatečně pádné důvody k překonání právního názoru vyjádřeného v rozsudku č. j. 9 Aps 6/2010 - 106, resp. k aktivaci rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu“ (bod 26). Šestý senát tedy přes pochyby o řešení popsané procesní situace zastavením řízení pro bezpředmětnost vyšel z rozsudku devátého senátu, přičemž se ztotožnil též se závěrem o příslušnosti zastupitelského úřadu k vydání usnesení o zastavení řízení; v opačném případě by byl z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.) vyslovil nicotnost rozhodnutí zastupitelského úřadu o zastavení řízení a také navazujícího rozhodnutí ministra zahraničních věcí o rozkladu (srov. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 13. 5. 2008, č. j. 8 Afs 78/2006 - 74, č. 1629/2008 Sb. NSS).

[13] Šestý senát pak závěr o příslušnosti zastupitelského úřadu k zastavení řízení převzal s odkazem na obě výše citovaná rozhodnutí v rozsudku ze dne 11. 8. 2015, č. j. 6 Azs 77/2015 - 36: „Žadatel musí v případech jiné než osobní formy podání žádosti spojit svou žádost o povolení k dlouhodobému pobytu s žádostí o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu. Současně však existuje riziko, že pokud zastupitelský úřad neuzná žadatelem tvrzené důvody pro upuštění od povinnosti osobního podání jako důvodné, zastupitelský úřad řízení o žádosti zastaví“ (bod 20).

[14] V kontextu žádosti o povolení k trvalému pobytu pak tyto právní závěry zopakoval desátý senát v rozsudku ze dne 27. 7. 2016, č. j. 10 Azs 219/2015 - 67, bod 25.

[15] Podle sedmého senátu z těchto rozsudků Nejvyššího správního soudu vyplývá, že k rozhodnutí o zastavení řízení o žádosti o vízum k pobytu nad 90 dnů nebo o povolení k dlouhodobému pobytu pro bezpředmětnost, jež je podle uvedené judikatury následkem nevyhovění žádosti od upuštění povinnosti osobního podání žádosti, je příslušný zastupitelský úřad.

[16] Vedle toho ovšem existuje judikatura Nejvyššího správního soudu, z níž dle sedmého senátu vyplývá, že k rozhodování o těchto žádostech je věcně příslušné Ministerstvo vnitra.

[17] Ve věci řešené rozsudkem ze dne 9. 3. 2016, č. j. 1 Azs 281/2015 - 34, byla podána žádost o povolení k trvalému pobytu, spolu se žádostí o upuštění od povinnosti jejího osobního podání. Zastupitelský úřad nejprve řízení o ní zastavil pro bezpředmětnost; toto jeho rozhodnutí však ministr zahraničních věcí prohlásil za nicotné. Zastupitelský úřad pak již nerozhodoval. Nejvyšší správní soud dospěl při posuzování namítané nečinnosti Ministerstva vnitra k následujícímu závěru: „Rízení o povolení trvalého pobytu v případech, jako je tomu v právě posuzované věci, je založeno na součinnosti více orgánů. Žádost se sice podává na velvyslanectví, rozhoduje o ní ovšem žalovaný [tím bylo Ministerstvo vnitra, pozn. sedmého senátu]. Úkolem velvyslanectví je pouze kontrola formálních

pokračování

náležitosti žádosti a případné odstranění jejich nedostatků (§ 169 odst. 12 zákona o pobytu cizinců). (...) Ochrany proti nečinnosti spočívající v nevydání meritorního rozhodnutí o žádosti se lze domáhat právě po tom správním orgánu, jemuž toto rozhodnutí přísluší (§ 79 s. ř. s.)“, čímž bylo míněno Ministerstvo vnitra.

[18] Závěr, že o žádosti rozhoduje Ministerstvo vnitra a úkolem zastupitelského úřadu je pouze kontrola formálních náležitostí žádosti, zopakoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 3. 6. 2016, č. j. 5 Azs 85/2016 - 22.

[19] V rozsudku ze dne 20. 7. 2016, č. j. 1 Azs 164/2016 - 27, Nejvyšší správní soud dovodil, že žádostí o zaměstnaneckou kartu podanou na tiskopise na zastupitelském úřadě, do jehož dispozice se žádost dostala, bylo zahájeno správní řízení a „řízení, na jehož konci má rozhodnout Ministerstvo vnitra, běží“ (bod 34). Sedmý senát nepřehlédl, že tento rozsudek byl napaden u rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, nicméně z předkládacího usnesení ze dne 11. 8. 2016, č. j. 10 Azs 153/2016 - 35, vyplývá, že mezi prvním a desátým senátem jsou sporné jiné otázky než právě řešená. Naopak ze shrnutí rozdělení kompetencí mezi zastupitelské úřady a Ministerstvo vnitra v předkládacím usnesení lze dovodit též příklon k závěru o příslušnosti Ministerstva vnitra, nikoli zastupitelských úřadů k rozhodování o zastavení řízení: „*V projednávané věci jde o povolení k pobytu (ohledně nutnosti rozlišení těchto pojmů viz bod 17 níže). Podle zákona o pobytu cizinců jsou další úkony zastupitelského úřadu týkající se žádosti o povolení k pobytu uvedeny v § 169 odst. 14, 15 a 16 zákona o pobytu cizinců. Podle odst. 14 zastupitelský úřad provádí kontrolu žádosti a náležitostí předložených k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu; nemá-li žádost předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže zastupitelský úřad cizinci nedostatky odstranit na místě nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu. Zastupitelský úřad je dále oprávněn vyslechnout žadatele o vydání povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu, je-li to nezbytné pro zjištění skutečného stavu věci. Podle odst. 15 zastupitelský úřad odloží věc usnesením v případě, kdy cizinec nesplní povinnost požádat o vydání povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu pouze na zastupitelském úřadu ve státě, jehož je příslušníkem. Ustanovení § 169 odst. 16 zákona o pobytu cizinců ukládá žadatelům podávat žádosti osobně, dává však zastupitelskému úřadu pravomoc v odůvodněných případech od osobního podání žádosti upustit. Zastupitelský úřad má tedy podle citovaných ustanovení povinnost přijímat žádosti o dlouhodobý pobyt (což je mimo jiné i zaměstnanecká karta) a následně posuzovat náležitosti žádosti, vyslechnout žadatele, odložit věc či posoudit podmínky pro upuštění od osobního podání. Další rozhodovací činnost vykonává ve věcech dlouhodobého pobytu Ministerstvo vnitra“* (bod 16).

[20] Podle sedmého senátu z této judikatury, týkající se primárně nečinnosti Ministerstva vnitra, vyplývá, že Ministerstvo vnitra je příslušným orgánem k vydání rozhodnutí, kterým se končí řízení o žádostech o trvalý či dlouhodobý pobyt. Žádná odchylka z příslušnosti Ministerstva vnitra ve prospěch zastupitelských úřadů pro případ rozhodování o zastavení řízení pro bezpředmětnost z citovaných rozhodnutí nevyplývá; naopak z rozsudků č. j. 1 Azs 281/2015 - 34 a č. j. 5 Azs 85/2016 - 22 plyne, že úkolem zastupitelského úřadu je toliko kontrola formálních náležitostí žádosti a případné odstranění jejich nedostatků, nikoli rozhodovací činnost.

[21] Z uvedeného je zřejmé, že ve vztahu k výše vymezené sporné otázce je rozhodovací praxe senátů Nejvyššího správního soudu rozdílná. Proto sedmý senát předložil věc rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu podle § 17 odst. 1 s. ř. s. k rozhodnutí sporné otázky, který správní orgán je věcně příslušný k vydání rozhodnutí o zastavení řízení o žádosti žalobce o zaměstnaneckou kartu pro bezpředmětnost.

[22] Sedmý senát se přiklání spíše k závěru o věcné příslušnosti Ministerstva vnitra k zastavení řízení, neboť ta má výslovnou oporu v zákoně o pobytu cizinců. Zaměstnanecká karta je podle § 42g odst. 1 zákona jedním z povolení k dlouhodobému pobytu. Podle § 165 písm. j)

ministerstvo, kterým se dle § 1 odst. 1 zákona rozumí Ministerstvo vnitra, rozhoduje o vydání povolení k dlouhodobému pobytu, povolení k přechodnému pobytu, o prodloužení platnosti těchto oprávnění k pobytu a o povolení k trvalému pobytu. V § 165 písm. n) je navíc výslovně ve vztahu k zaměstnanecké kartě zakotveno, že o jejím vydání rozhoduje ministerstvo, tj. Ministerstvo vnitra. Rozhodnutí o zastavení řízení o vydání zaměstnanecké karty pro bezpředmětnost je jedním z možných způsobů rozhodnutí, kterým se dané řízení končí.

[23] Úkoly zastupitelských úřadů ve vztahu k podané žádosti o pobyt jsou přehledně rekapitulovány ve výše citované pasáži usnesení č. j. 10 Azs 153/2016 - 35. Z rozhodovací činnosti mezi ně patří upuštění od povinnosti podat žádost o povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu osobně [§ 169 odst. 16 (do 17. 12. 2015 odst. 14) zákona o pobytu cizinců] a odložení věci usnesením, pokud byla žádost o vydání povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu podána na nesprávném zastupitelském úřadě ve smyslu § 169 odst. 15 (do 17. 12. 2015 odst. 13) zákona o pobytu cizinců; v takovém případě není podle citovaného ustanovení řízení o žádosti vůbec zahájeno. Žádné další rozhodovací pravomoci zákon o pobytu cizinců zastupitelským úřadům ve vztahu k žádostem o povolení k dlouhodobým pobytům nepřiznává. Zákon tedy výslovně nezakotvuje věcnou příslušnost zastupitelských úřadů k vydání rozhodnutí, jímž řízení o žádosti o zaměstnaneckou kartu končí, včetně rozhodnutí o zastavení řízení. To ostatně nepřímo připustil šestý senát ve výše citovaném rozsudku č. j. 6 Azs 242/2014 - 41, v němž poznamenal, že devátý senát v rozsudku č. j. 9 Aps 6/2010 - 106 příslušnost zastupitelského úřadu k vydání takového usnesení „*implicitě dovodil*“.

[24] Sedmý senát je tudíž spíše toho názoru, že z § 165 písm. j) a n) zákona o pobytu cizinců vyplývá, že k rozhodnutí o zastavení řízení o povolení k dlouhodobému pobytu (kterým je i zaměstnanecká karta), tedy k rozhodnutí, kterým se řízení o žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu končí, a je tedy pro účastníky řízení zásadní, je oprávněno pouze Ministerstvo vnitra. Byť pravděpodobně není takový postup v případě, kdy zastupitelský úřad od povinnosti osobního podání neupustí, nejefektivnější, opačný výklad by patrně neodpovídal znění zákona o pobytu cizinců, potažmo požadavku, aby správní orgány rozhodovaly ve věcech, které jim byly svěřeny zákonem nebo na jeho základě (§ 10 správního řádu), a požadavku na uplatnění státní moci způsobem, který stanoví zákon (čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod).

[25] Sedmý senát závěrem navrhuje, aby rozšířený senát věc rozhodl přednostně, a to s ohledem na nezanedbatelný počet řízení o pobytových oprávněních, v nichž k výše popsané procesní situaci dochází. Uvedené ilustruje skutečnost, že vedle účastníků nynějšího řízení budou závěry rozšířeného senátu zřejmě očekávat též účastníci dalších řízení vedených před Nejvyšším správním soudem (viz věci vedené pod sp. zn. 3 Azs 159/2016, sp. zn. 3 Azs 173/2016 a sp. zn. 6 Azs 265/2016). Zároveň dává sedmý senát ke zvážení, zda by pro souvislost s výše zmíněnou věcí předloženou rozšířenému senátu usnesením č. j. 10 Azs 153/2016 - 35 nebylo vhodné projednat obě věci u rozšířeného senátu souběžně.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

Rozšířený senát bude ve věci rozhodovat ve složení: JUDr. Josef Baxa, Mgr. Jana Brothánková, JUDr. Zdeněk Kühn, JUDr. Lenka Matyášová, JUDr. Barbara Pořízková, Mgr. Aleš Roztočil a JUDr. Karel Šimka. Účastníci mohou namítnout podjatost těchto soudců do jednoho týdne ode dne, kdy se o podjatosti dozvěděli (§ 8 s. ř. s.).

pokračování

Účastníci řízení mají právo se ve lhůtě jednoho týdne ode dne doručení tohoto usnesení vyjádřit k právní otázce předkládané rozšířenému senátu.

V Brně dne 7. prosince 2016

Mgr. David Hipšr
předseda senátu